

Nr 493

Av herr **Regnell**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 53, med förslag till förordning angående rätt för Konungen att förordna om uttagande av antidumping- och utjämningsstullar.

I proposition nr 53 med förslag till förordning angående rätt för Kungl. Maj:t att förordna om uttagande av antidumping- och utjämningsstullar föreslås att Kungl. Maj:t skall erhålla fortsatt bemyndigande att inom ramen för bestämmelserna i GATT-avtalet förordna om uttagande av dylika tullar under ytterligare två år eller t. o. m. den 30 juni 1959.

I propositionen behandlas dumpingproblemet mycket knapphändigt, fastän detta problem av olika skäl under de senaste åren blivit föremål för mycket livlig uppmärksamhet och i en rad andra länder föranlett utförliga lagbestämmelser. Så har bl. a. under senare delen av fjolåret varit fallet i Storbritannien och Danmark. Tendensen har genomgående varit, att man för att skydda den inhemska industrien sett sig föranledd att skärpa vakt-hållningen mot dumpingkonkurrens.

Genom anslutningen till GATT-avtalet har vårt land bundit de svenska tullsatserna för en stor del av importen och även iklätt sig förpliktelsen att när det gäller antidumpingtullar följa bestämmelserna i GATT-avtalet. Av olika skäl synes emellertid tillämpningen i Sverige ha blivit mera restriktiv än i flertalet andra länder.

Redan återgivandet av den engelskspråkiga textens »material injury» med »väsentlig skada» i den svenska redigeringen torde få anses innebära en icke avsedd reducering av möjligheterna att ingripa mot dumping: »verklig skada» eller »påtaglig skada» synes ha varit en mera adekvat översättning. Ett stöd för en sådan vidare tolkning ger den omständigheten, att för det engelska rekvisitet valts ordet »injury» och inte det mera kvalificerade »damage». Härtill kommer att praxis i Sverige krävt utredning om att »kvalificerad» skada vållats. Slutligen har man i vårt land som förutsättning för motåtgärder ansett sig böra kräva, att skadan skall ha drabbat en hel industrigren, icke endast enstaka industriföretag.

Med hänsyn till den stränga tolkning av skaderekvisitet, som upprätthålles i Sverige, är det icke ägnat att förvåna, att förordnande om antidumpingtullar hittills endast meddelats i två fall. Vetskapen om svårigheterna och om den omständliga proceduren torde i flera fall ha avhållit inhemska företag, som varit utsatta för dumpingimport, från att begära antidumpingtull.

Med den skärpta konkurrensen på världsmarknaden har dumpingen blivit en allt vanligare företeelse. Den uppträder på allt flera områden och medför vittgående skadeverkningar på svensk industri. Den moderna industri-tekniken, som medfört att de fasta kostnadernas andel i produktionskostnaden blivit relativt större än tidigare, har ökat benägenheten hos tillverkarna att å främmande marknader söka placera sin överskottsproduktion till priser som nätt och jämnt täcker de rörliga kostnaderna. Särskilt från öststaternas sida har sådana åtgärder gång efter annan tillgripits.

Någon anledning för Sverige att upprätthålla en strängare praxis än övriga GATT-länder vid bedömningen av huruvida dumping föreligger finnes enligt min mening icke. Snarare är det för vårt land med dess låga tullnivå angelägnare än för många andra länder att antidumpingbestämmelserna har en sådan utformning, att en skärpt beredskap på området kan upprätthållas. Fullföljandet av lågtullinjen kräver som komplement ett effektivt antidumpingskydd. Att de möjligheter till ett sådant skydd, som GATT-avtalet lämnar, verkligen tages till vara framstår som ett allmänt svenskt intresse.

Dumpingproblemet är för vårt lands näringsliv av sådan betydelse att det borde göras till föremål för närmare överväganden och att detaljerade bestämmelser borde utarbetas i ämnet. Procedurreglerna borde kunna ses över med en effektivisering av antidumpingvapnet som följd. Framför allt hör genom mera detaljerade bestämmelser ökad klarhet skapas om de förutsättningar, under vilka antidumpingtull kan komma i fråga. Den av departementschefen anförda synpunkten, att förhållandena är så varierande från fall till fall att några allmängiltiga anvisningar rörande tillämpningen av antidumping- och utjämningsstullar i varje fall för närvarande icke borde uppställas, finner jag för min del mindre övertygande med tanke på att sådana anvisningar med framgång kunnat utarbetas i andra länder. Icke minst torde de redan ovan nämnda lagbestämmelser, som utarbetats i Storbritannien respektive Danmark, erbjuda efterföljansvärda exempel.

Ett ytterligare skäl för en närmare precisering av förutsättningarna för uttagande av antidumping- och utjämningsstullar utgör det omfattande samarbete på tullområdet, som nu tar form i Västeuropa och som icke kan undgå att öva inflytande på den svenska tullpolitiken. Också Sveriges eventuella framtida medverkan i en nordisk tullunion erbjuder vissa perspektiv på frågan. Vilka former, som medverkan i det internationella samarbetet på tullområdet för vår del än kommer att taga, torde viss uniformitet komma att erfordras också i fråga om antidumpingreglerna.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte lämna det av Kungl. Maj:t begärda bemyndigandet att förordna om uttagande av antidumping-

och utjämningsstullar endast för en tid av ett år, d. v. s. för tiden t. o. m. den 30 juni 1958;

samt att riksdagen i samband därmed måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära, att Kungl. Maj:t måtte för nästa års riksdag framlägga förslag till närmare bestämmelser angående de förutsättningar, under vilka dylikt förordnande rörande viss vara må kunna meddelas.

Stockholm den 20 februari 1957

G. Regnell